

Η παρέα από το Kentucky έχει φτάσει στον τέταρτο δίσκο, με μια πολύ δυναμική πορεία ως τώρα και support σε περιοδικές με μεγάλα ονόματα ή και headline tours με support μπάντες όπως οι Rival Sons. Ο τέταρτος δίσκος είναι πλέον εδώ και κρίνει σε μεγάλο βαθμό αν το αν θα κάνουν το τελικό βήμα για της αρένες...και μάλλον θα το κάνουν!

Θα ξεκινήσω με την παραγωγή η οποία είναι πάρα πολύ καλή και την έχει επιμεληθεί ο Joe Baressi (QOTSA κ.α.). Τα ρυθμικά μέρη του δίσκου ειδικά είναι εντυπωσιακά στιβαρά, με το riffing να θερίζει. Μόνο ελάττωμα ότι είναι υπερβολικά καλογουαλισμένη η παραγωγή, κάνοντας κάποια δυναμικά σημεία να χάνουν σε ζωντάνια και να ακούγονται υπερβολικά στημένα, τουλάχιστον στα αυτιά μου. Πάντως, παρά αυτό, τα solos αλλά και τα φωνητικά είναι εξαιρετικά ηχογραφημένα και αναδεικνύονται πλήρως.

Στα πιο songwriting, ο δίσκος μπαίνει με το "Holding on...to letting go", ένα πολύ δυναμικό και groove-ατο κομμάτι, με heavy riff και οδηγεί σε ένα μεγάλο ρεφραίν, εντελώς αμερικάνικου τύπου. Γενικά τα μεγάλα ρεφραίν είναι από τα χαρακτηριστικά των Black Stone Cherry και αυτός ο δίσκος δεν αποτελεί εξαίρεση. Στη συνέχεια μπαίνει το "Peace Pipe", άλλο ένα heavy κομμάτι που κορυφώνεται σε ένα εντυπωσιακό ροκάδικο solo, το οποίο η αλήθεια είναι πως ανεβάζει το κομμάτι πολύ. Το "Bad luck and Hard love" είναι το πρώτο πραγματικά κολλητικό κομμάτι του δίσκου! Wah, groove και εξαιρετικές φωνητικές γραμμές που βουτάνε τον ακροατή και του ανοίγουν τις πρώτες μύρες! Κλασικά οδηγεί σε μεγάλο ρεφραίν αλλά εδώ έχουν τηρηθεί οι αναλογίες και δεν κουράζει. Φτάνουμε στο πρώτο single του δίσκου, το οποίο φαίνεται ότι επιλέχθηκε λόγω του πιασιάρικου ρεφραίν του αλλά και του τρομερά ρυθμικού και stoner-αδικού του riff, στο οποίο βέβαια διαφαίνονται μέχρι και thrash στοιχεία! Το solo κεντάει στα πρότυπα των Lynyrd Skynyrd, κάτι που είναι μεγάλο παράσημο. Η πρώτη χαλαρή στιγμή του δίσκου έρχεται με το "Runaway", μια εντελώς κλασική rock μπαλάντα, και οδηγούμαστε στο ομώνυμο κομμάτι του δίσκου, το οποίο

προσωπικά με εντυπωσίασε με την στοιχειωτική hammond τύπου εισαγωγή και με το εντελώς 70's riff του. Σίγουρα είναι από τα καλύτερα κομμάτια του δίσκου, με το περίεργο αλλά εξαιρετικό solo του να έρχεται να σφραγίζει αυτήν την άποψη. Ακολουθούν άλλα δύο κλασσικά κομμάτια του ήχου που στήνουν οι Black Stone Cherry, με το "Blow my mind" να ξεχωρίζει λίγο πιο πολύ λόγω του πιο blues ήχου του αλλά μέχρι εκεί. Στη συνέχεια έχουμε άλλη μια μπαλάντα (Sometimes), ακόμα πιο ακουστική και λιγάκι πιο μελό ίσως από ότι θα έπρεπε, ξεχωρίζει όμως στα αυτιά μου λόγω των έντονων country στοιχείων και κυλάει όμορφα. Ο δίσκος συνεχίζει με τυπικά BSC κομμάτια, με το Fiesta Del Fuego να ξεχωρίζει λόγω του εντελώς rock 'n' roll solo του αλλά και του Cowbell και του slide. Το προτελευταίο κομμάτι (Hollywood in Kentucky) προσωπικά με κέρδισε ακόμα πιο πολύ καθώς αυξάνονται οι southern/country ήχοι και είναι τρομερά καλοκαιρινό. Στο τελευταίο βέβαια δεν γίνεται να μην σχολιάσω ότι φέρνει σε κάποια σημεία και λίγο σε Kid Rock αλλά γενικά λειτουργεί πολύ καλά. Επίσης η έκρηξη στο τέλος μου έφερε στο νου τις μουσικές του Hank Williams III και του Angry Johnny and the Killbillies, κάτι που είναι ακόμα ένα παράσημο στο δίσκο.

Γενικά, μπορώ να πω ότι τα μοναδικά χτυπητά πράγματα που με ενόχλησαν στο δίσκο είναι τα ραδιοφωνικά ρεφραίν στα οποία καταλήγουν τα περισσότερα κομμάτια και ίσως ότι η παραγωγή, παρότι είναι εντυπωσιακή, είναι ένα κλικ πιο καλογουαλισμένη από ό,τι χρειαζόνταν. Επίσης, ο δίσκος θα μπορούσε να είναι μικρότερος. Σίγουρα ακόμα και τα συνηθισμένα κομμάτια τους ακούγονται ευχάριστα αλλά στη συνολική ροή του δίσκου δεν προσφέρουν κάτι και σε κάποια σημεία κουράζουν και χαλάνε τη συνοχή του δίσκου. Πέρα από αυτά όμως, προσωπικά θεωρώ ότι με αυτόν τον δίσκο οι Black Stone Cherry επιβεβαίωσαν σε όλους για ποιό λόγο έχουν αυτήν την σταθερή ανοδική πορεία και με τέτοια τραγούδια σίγουρα θα συνεχίζουν να μαζεύουν τους οπαδούς του νότιου hard rock.

Κείμενο: Κώστας Μπατσιδης